

Kacagó ország

Volt egyszer egy olyan ország, ahol nem volt egyetlen egy szegényember sem, csak gazdagok és nagy urak. De nem is volt ott szükség szegényemberre, mert minden munkát mesebeli törpék csináltak, és még hozzá teljesen ingyen! Szólni se kellett, csak arra gondolni, amit akartak, a törpék maris teljesítették azt.

Az uraknak csak az volt a dolguk, egyenek, igyanak és kacagjanak jó módjukban.

Tán még most is kacagnának, ha az üveghegy mellől világgá nem indult volna egy szegénylegény, hogy tanuljon, okosodjon, királyi városokban, bölcséktől, tudósoktól a varázslas tudományát elsajátítsa.

Igen, világgá ment a szegénylegény, és éppen ezen a kacagó országon ment keresztül. Meg is kérdezte a szegénylegény:

— Mit nevetnek az urak ilyen jóízűen és ilyen hangosan, hisz ettől Tápén aludni sem tudnak az emberek?

A király így felelt a szegénylegénynek:

— Nemrégén éltek itt szegények is. De az örökös munkabér és kenyérkérésük miatt ki akartuk innen egy szálíg kergetni a szegényembereket. Am az udvari varázslóm nem engedte. Nem engedte, mert ki dolgozik akkor nekünk? Ezért hát bennünket, urakat kiszolgáló törpekké varázsolta őket, és most, amíg világ lesz, ingyen dolgoznak. Ingyen! Hahaha! — kacagott a király. — Kavas az úri politika. Az bizony. Hahaha!

— Hihihí! — Segítették kacagásába az urak is. A szegénylegény nagyon dühös lett erre:

— Szóval a szegény emberen kacagnak itt az urak? A szegény emberen, aki dolgozott, és a munkájaért béret merete kérni? Aki csak dolgozott, szolgá volt, nem vették soha emberszámba. Rabszolgává tették őket saját földjükön? Hát jó. Mivel egy kis varázslói tudományom nekem is van, azt kívánom ezért, amíg újból erre nem jövök, addig folyton csak kacagjanak. Akkor ügyis sirva fog fakadni minden úrféle.

A szegénylegény bevágta a kacagó urakra az ajtót, és ment tovább. De még a város kapujáig se ért, szaladtak utána a törpék, és kérték: szüntesse meg a kacagás varázslatát, mert az urak belehalnak a folytonos kacagásba.

A legény nem fordult vissza, se hat szekér aranyért, se amikor maga a király vágatott utána lóháton, és országát ajánlotta föl, ha megszünteti a kacagást.

De a szegénylegény ezt mondta:

— Az ország a népé, nem a tied. De, ha tied lenne, akkor se kéne. Mit csinálnék én egy ilyen nagy országgal? Eszemet és két dolgos kezemet másra használom, olyan dologra, amiből minden embernek haszna van, amitől minden ember boldog lesz.

És hiába volt minden ígéret, a szegénylegény nem ment vissza, csak száz év múlva.

Addig járta a királyi városokat. Nagy tudósok, bölcsék, varázslók mellett tanult, nagy tudásával, bátorságával kiharcolja a szegény embernek a földet, kenyeret, szabadságot. Hogy tőle tanuljon a szegény, ha majd egyszer saját hazája lesz.

Aztán egy nap, pontosan száz év múlva, visszament a kacagó országba, hogy az ott élő urakkal leszámoljon, megfizessen azoknak, mert a szegény embert ki merték nevetni.

Amikor belépett a kacagó urak közé, azok már vártak rá.

A nagy varázslóvá lett szegénylegény megszüntette az urak kacagását, a törpeket újból szegény emberekké változtatta, és így szólt:

— Leszámolni, itékezni jöttem ide csak, és hogy átadjam ezt az országot a jogos tulajdonosának: a dolgozó népnek. Igen, ítélkezem a szegény

kikacagása és kigúnyolása miatt. Ebben a most épülő világban nem lesz szükség úrra, henyélő emberre, csak dolgozó emberre. Itt mindenkinek valami hasznos munkát kell végeznie. Mivel eddigi életetekben semmi munkát nem csináltatok, most fogtok. Követ, fát, vizet hordotok, minden munkát megcsináltok föld felett, föld alatt. De ti is, mint a szegények: ingyen! Látom, nem tetszik, de ez nem baj. Az lesz, amit a nép akar. Az meg azt akarja, amit én. Én meg csúfot akarok belőletek üzni, azért a régi kacagásért. Elvárásollak benneteket ingyen munkára, de nem törpéknék. Nem bizony. Ha nem minden úr és gazdagféle, aki csak van ebben az országban, ló, szamár, ökör, tehén, disznó, liba, tyúk, kutya, macska és egyéb állat lesz! Mert csak így élhettek ebben az új világban.

A szegénylegény felemelte a kezét. És hiába ordított, tiltakozott az egykor szegényt nevető úr és gazdag: a varázslat megtörtént.

A szegények, az ország új gazdái jót nevettek az igazságszolgáltatáson, és dalolva hajtották kifelé a várból munkára az urakból varázssal különféle állatokat.

Kacagó országban nincs úr ma már, csak dolgozni, új világot építeni akaró ember, és nem hallik más, csak a munka víg dala, meg a dolgozók gyermekeinek boldog nevéte, amikor ezt a mesét mesélik nekik.

FARKAS MARGIT

Játékkavicsok

Élt egyszer egy szegény meg egy gazdag ember. Mind a kettőnek volt egy kisleánya. A gazdag emberé víg volt, nevetős, mert a jómódban még a kalácsot is eldobta, a szegény ember kislánya pedig szomorú, szótalan volt, mert olyan szegények voltak, hogy kenyérhajat is ritkán ettek.

A gazdag ember megvett a kisleányának mindenféle játékot, a szegény ember meg kavicsokat szedett a hegyoldalból a lányának játszani.

Egyik nap, amikor a szegény ember kislánya ezekkel a kavicsokkal játszott, megszólalt a kisleány kezében egy szép piros kavics.

— Mikor édesapád felvett a hegyoldalból, hogy elhozzon neked játék-
nak, csodálkoztam, hogy játszani akarsz velem, a kavicssal, hiszen ma már modern játékaik vannak a gyermekeknek. De mióta itt vagyok, megértem. Nemhogy játékra telne, de kenyéreték sincs. Szerencséd, hogy én éppen a kövek szelleme vagyok. Kívánj hát valami szép játékot, és ígérem, minden kavics olyan játék lesz, amelyet kívánsz.

A szegény ember kislánya nem akart sok játékot, csupán csak egy olyan babát, amelyik nemcsak alvós, sírós, meg beszél, de járni is tud.

Az egyik kavicsból rögtön olyan baba lett, amelyet kívánt a szegény ember kislánya.

Ettől fogva nem is sírt kenyér után, csak a kavicsból lett csodálatos babájával játszott kora reggeltől — míg csak el nem aludt.

Meghalotta egyszer a gazdag ember, milyen csodálatos babája van a szegény ember lányának, de nem hitte. Azt mondta:

— Még kenyérhajat sem tud venni az apja, nemhogy ilyen babát venne a lányának.

De azért ott könyökölt nagy háza ablakában, és lesett a szegény viskójának udvarába, lesté a szegény lányát, hogy mivel is játszik az. S az egyik nap, amikor meglátta, leszállt nagy názából a szegény emberhez:

— Jónapot, szegényember — köszönt.

— Úgy legyen, gazdag ember — fogadta a szegény. — Mi szél fújta ide?